

Иринеѝ Цветков-Ирмиш
АМЕРИКА, ВИДЯНА ОТБЛИЗО

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да е начин, включително електронен, без предварителното съгласие на автора.

© Иринеј Цветков-Иртиш, автор
Издателство Замония, 2022
ISBN: 978-619-91665-7-4
office@zamoniam.net
www.zamoniam.net

Ириной Цветков-Иртиш

Америка**А**
видяна
отблизо

2022

Поднасям благодарността и извинението си към хората, влезли в страниците на настоящата книга с истинските си имена. В противен случай описаните събития щяха да звучат като изписани.

От автора

Пристигането в Америка

*20 януари, 14 часа местно време
Международно летище Лос Анжелис*

Самолетът благополучно кацна на летището. Рудира бавно и внимателно, докато се изравни с пътническия ръкав, в който трябваше да влезем, за да стигнем до летищната сграда. В близост до огромната машина, с която долетяхме, отпочиваха още две нейни посестрими, вече опразнени.

...

Огромният търбух на нашето летящо чудовище с облекчение изплю няколкостотинте си пасажери и всички без бързана потънахме в гърлото на ненаситната пасть на очакващото ни друго чудовище – затворения подвижен мост. От дългочасовото пътуване, с малки придремвания през цялата нощ, се чувствах леко замаян, затова като автомат смирено закрачих с тълпата към заслепяващо осветения тунел на ръкава. Разтърсих глава, когато вече бях в самото му гърло. Не сънувах. Ис-

мина беше. Вървах със собствените си крака почти по земята. Напълно се осъзнах в обширен салон или зала – както искаш го наречи. Беше голям по размери, оприличих го с футболно игрище. Пълно с хора. Също като на стадион – толкова много. И всички наредени един зад друг в коридори, обозначени с пластмасови ленти, указващи посоката на движение към далечината, в която се очертаваха кабинките с митническите служители. Застанахме покорно на една от дългите опашки и търпеливо зачакахме.

Погледнах към огромния електронен часовник на стената. Показваше времето в този часови пояс на планетата Земя и температурата на въздуха: 24 градуса по Целзий!

Не бе изминало цяло денонощие от пътуването ни и неволно съпоставих с температурата при тръгването ни от София...

...

20 януари, Денят на Св. Евтимий, патриарх Търновски

7 часа сутринта

Летище София, терминал 2

Въздъгнахме с облекчение, когато с моята спътница в живота Ефи се настанихме в самолета Боинг-727. През нощта беше навалял обилен сняг, цели 25 см, а температурата на въздуха показваше минус 18 градуса по Целзий. В нас витаеше тре-

вожното опасение, че няма да можем да излетим при тези неблагоприятни климатични условия. Тревогата ни се стопи, когато видяхме добре почистените писти.

Самолетът излетя без проблеми.

Поехме курс към Франкфурт. От най-голямото немско летище след известен престой трябваше да продължим с друг самолет към крайната дестинация – САЩ. След дълги митарства и очаквания, които продължиха мъчително дълго време, бяхме получили от Американското посолство в София виза за Щатите със срок пет години, като ежегодно имахме право да пребиваваме там не повече от шест месеца.

Сега летяхме, за да погостуваме на дъщеря ни Райна. Тя живее и работи като лекарка в Лос Анжелес, Калифорния. Щяхме да прекараме известно време в топлия южен щат на Америка, далеч от студените зимни месеци в родината. Да видим какъв е животът в прехвалената страна на „неограничените възможности“. Да облекчим и помогнем на нашето момиче в домашните ѝ задължения, за да има нужното време за пълноценна подготовка преди изпитите ѝ за правото да упражнява самостоятелно медицинската специалност. И най-вече да присъстваме на главното събитие: сдоблимния момент, в който тя щеше да получи дипломата си за кардиолог. Тази церемония предстоеше да се случи в *Grand Canyon University* в град Финикс, столицата на щата Аризона. Щяхме да изживеем заед-

но радостта и гордостта си, че дъщеря ни вече
ще е дипломиран лекар кардиолог.

Кацнахме във Франфурт. Поразходихме се
часове из километричните коридори в сградата
на летището, пълни с бляскави заведения и магази-
ни, и в рамките на исканото време застанахме на
точния терминал за излитането ни към САЩ.

Щяхме да летим с чудовището *Airbus A 380*
на немската авиокомпания *Lufthansa*. С гигантски-
те размери (дължина 73 м, височина – 24 м, размери
на крилата – 80 м) и двата си етажа, на които се
побираха 500 – 850 пасажера, самолетът изглежда-
ше повече от внушително-стряскащ.

Огромната метална птица се откъсна от
земята и излетя без никакви усложнения. От пи-
лотската кабина ни уведомиха, че разстоянието
от 10 хиляди км до Лос Анжелис предстои да пре-
одолеем за 10 часа. Ще летим на височина 10 хиля-
ди метра. Изтъкувахме трите десетки за щаст-
ливо съвпадение и късмет. Започвахме второто
начало на дългия ни полет спокойни. Можехме по
всяко време чрез монитора, монтиран на гърба на
сидалката пред нас, да проследим информацията
за маршрута, скоростта и височината на полета.
В него виждах земята, после как преминаваме над
Северно море, отляво останаха Британските ос-
тровци, а отдясно – Скандинавието. Далеч напред
се очертаваше остров Гренландия. Познавах добре
северната география на Европа само от карти, но

сега за първи път я разчитах в реално време и на живо.

Скоро нощта захлуни земята. През страничния алуминатор не се виждаше повече нищо. Времето затече бавно и еднообразно. Превключих монитора на няколко канала. От предишен опит знаех, че в самолет трудно мога да заспя, и потърсих нещо интересно, с което да отвлека вниманието си и преодоля няколко часа. Попаднах на безинтересен филм, после на много стари записи на футболни и баскетболни мачове. Скуката, натрупващото се изтощение и равното приглушено жужене на самолета ме унесоха и съм задрямал. Събудих се, без да осъзнавам дали минути, или часове съм спал, и видях на монитора, че вече сме над Канада. Беше светло, алуминаторът ни откриваше ясни земни пейзажи. Картините отгдолу изглеждаха твърде еднообразни: безбрежни заледени фиорди, множество езера и заснежени планински зъбери. Отново се захванах да търся канали с филм. Попаднах на някакъв по-обещаващ и волюневолю го изгледах целия. Книгата, която носех, я оставих за после.

По някое време картината от земята стана по-разнообразна – горски масиви от тъмнозелено до оксиднозелено: вероятно иглолистната растителност се редуваше с дъбови и характерните за Канада кленови гори, на които се дължаха и по-светлите тонове. Отново остри оголени планински върхове, ледена пустош – и пак зелени пло-

ци в нюансите на зелено. Минаха часове, когато ни уведомиха, че вече летим над „златния щат“ Калифорния. Долу пробягваха селища – големи и по-малки. Виждаха се виещите между тях тесни или широки ленти – пътищата, които ги свързват. Слънцето блестеше силно и затворихме илюминаторите.

Последното съобщение, което чухме от пилотската кабина, беше: „Уважаеми пасажери, молим затегнете коланите. Предстои приземяване на международното летище Лос Анжелис...“.

Кацнахме.

...

Най-сетне се добрахме до кабинката на митническия служител. Той внимателно ни изгледа и още по-старателно се забвира в паспортите и в компютъра пред него. Последва снимка на лицето. Отново снимка с отпечатъците на пръстите на двете ръце и чак тогава ни пропусна да минем.

От непрекъснато кръжащата лента в багажното отделение си взехме куфарите и пак на опашка: сега към изхода на сградата, където предстоеше последна митническа проверка на багажа. Направи ми впечатление, че преди да се доберем до скенера за тази проверка, между чакащите обикаляше дребно куче, водено с кашка от униформен служител. Малката животинка се провираше като мишка между куфарите, кашоните и пакетите, упорито и старателно подушваше всеки предмет и продължаваше своята мисия под окуражителни-

те възгласи на водача си. От време на време се спираше пред нечий багаж и започваше да граска с лапи по него. На мига притежателят беше отклоняван от опашката и задължен да го отвори за презлед на съдържанието му. Повече от ясно бе каква е ролята на този добре обучен и бдителен служител.

Салонът с посрещачите изглеждаше като място, където се срещат поселници на две планети: ние, току-що слезлите пътници – с балтони, подплатени шифери и топли якета, с ботуши и обувки с дебели подметки, а те, посрещачите – по къси гащета и с по една лека дреха на гърба, а някои дами дори и с голи гърбове на ефирните си рокли.

Дъщеря ни Райна ни очакваше и енергично размахваше ръце да я забележим. Разбира се, очите ни бързо откриха нашето момиче. Последваха прегръдките, целувките и традиционните нескончаеми въпроси как сме пътували, как се чувстваме, имали ли сме проблеми.

С колата на Райна, бял джип, потеглихме към града. Движихме се по широка магистрала с по петшест платна във всяка посока, а от страни прибягваха високи 25-30-метрови палмови гървета. От двете страни на пътя като войнишки страж бяха наредени характерните за Америка гървени телефонни и телеграфни стълбове. Подчертавам гървени, защото дотогава приемах, че ги има само в американските филми, но сега ги виждах на място. По-късно от инженер разбрах, че тези стълбове са импрегнирани и по-здрав и надеждни от